

- Chủ biên -
THÍCH CHÂN TÍNH

LIÊN NHUNG biên soạn | DƯƠNG NGỌC minh họa

@uỘ@ Phiêu Lưu Đi Tìm Kho Báu

...Câu chuyện của bé **Hĩn** cùng em trai – **Tèo**, đi tìm kho báu
trong ngày tu thiếu nhi ý nghĩa – **Em về bên Phật...**

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HÓA - VĂN NGHỆ

Cuốn sách này của:

.....

.....

Chào bạn, cảm ơn vì đã mở cuốn sách này ra! Đây là những trang nhật ký ngắn của một cô bé 12 tuổi – Hĩn cùng cậu em trai Tèo, trong một chuyến du lịch vào kỳ nghỉ hè. Những câu chữ đáng yêu đến nỗi như đang nhảy múa và kéo chúng ta vào thế giới tuổi thơ. Với riêng hai đứa trẻ, đây có thể coi là một ngày “phiêu lưu đến vùng đất mới để tìm kho báu”. Mỗi trang nhật kí lưu lại những trải nghiệm thú vị, hoàn toàn mới lạ trong đời, đặc biệt có những người bạn rất ngộ nghĩnh, dễ thương theo suốt hành trình, cùng bao nhiêu suy nghĩ, thắc mắc non nớt mà đối với hai chị em Hĩn, Tèo lại là những bài học bổ ích. Tất cả những điều đó hai bé đã học hỏi được qua “Khóa tu thiếu nhi” ở chùa Hoàng Pháp.

Như bao bạn đồng trang lứa, cả hai chị em đã có riêng một ngày xa rời vòng tay ôm ấp của gia đình để tự sinh hoạt, vui chơi và học tập. Dưới góc nhìn của những đứa trẻ, sự hiếu kì đã giúp chúng tìm ra lời giải đáp cho những thắc mắc của mình. Tuy hồn nhiên và đơn giản, nhưng có lẽ khi

nhận ra người lớn sẽ phải giạt mình, thốt lên rằng: “Ồ, thì ra ta còn có thể nhìn sự việc theo hướng như vậy sao?” Lúc đó, chắc hẳn họ sẽ muốn được sống lại thêm một thời thần tiên, trong sáng cùng với những điều đẹp đẽ đã dần bị lãng quên khi họ phải học cách trưởng thành để đương đầu với những thử thách trong cuộc sống.

Nhật ký là để cho riêng mình, nhưng cũng nên phá lệ nếu dòng nhật ký thật sự giống như một câu chuyện cổ tích. Và nếu có thể, hãy cho cả thế giới cùng biết về “chuyến du hành đến vùng đất chứa thật nhiều kho báu yêu thương, hạnh phúc”, để cho những hạt giống yêu thương bay xa như cánh bồ công anh trong gió. Rồi cứ thế, chúng sẽ lại nảy nở trong trái tim nhiều người hơn nữa.

4

Vùng ơi, mở ra!

"Vững ơi, mở ra!"

Có điều... mọi người đừng mong chờ một câu chuyện cổ tích sẽ xảy ra sau câu nói này nhé. Hiện giờ không phải ngày "xưa ơì là xưa" nên tôi chỉ ghi lại một chuỗi các sự việc trong chuyến đi nghỉ hè năm nay của hai chị em chứ không phải điều kì diệu hay siêu năng lực gì cả. Tôi muốn đây sẽ là tài liệu nho nhỏ cho dòng hồi ức đẹp đẽ và đáng nhớ về sau.

Tối hôm trước, tôi và Tèo cùng rời Đà Lạt mát mẻ nhiều dâu tây, theo mẹ bước lên chiếc xe không mấy dễ chịu. Nằm vật vờ một lúc, tôi chiến đấu với cơn say xe bằng việc nghe nhạc trên cả quãng đường rồi lại ngủ. Mỗi lần giật mình nhìn sang bên cạnh, tôi đều thấy Tèo đang nói gì đó với mẹ có vẻ hào hứng lắm. Một phần vì cu cậu không bị say xe, nhưng có lẽ với cái đầu đơn giản đó thì chắc lại đang bị mẹ dụ bằng đồ ăn rồi. Đối với chuyến đi lần này, Tèo có suy nghĩ vô tư hơn tôi.

Kì nghỉ năm nay, tôi nhận thấy lạ kì hơn năm ngoái rất nhiều. Bởi mẹ đưa hai chị em tôi đến chùa thay vì những điểm du lịch khác như mọi năm. Tôi đã cố cầu cứu bố, nghĩ rằng bố sẽ khóc cạn nước mắt vì nhớ chúng tôi, ấy vậy mà bố cười rõ tươi rồi động viên mấy câu giống hệt mẹ để tôi và Tèo "vững vàng" lên đường. Hừm!

Không hiểu sao bố mẹ lại có thể vui vẻ như vậy khi để hai đứa con dễ thương này vào chùa quét lá, ngày ngày ăn chay, tụng kinh. Ngoài mấy việc nhàm chán đó, tôi còn nghĩ sẽ bị quý thầy cạo tóc nữa cơ, mà nếu chuyện đó có khả năng xảy ra tôi sẽ dẫn Tèo chạy thật nhanh.

Đến trước cổng chùa, tôi khá bất ngờ vì... có rất nhiều người. Các bạn chắc cũng tầm tuổi tôi với Tèo mà thôi. Hóa ra cũng có nhiều trường hợp bị đùn đi giống như chúng tôi như vậy.

Tèo vừa xuống xe, nhanh như chớp đã bắt tay được với một nhóc mặc chiếc áo giống mình. Còn tôi được mẹ nắm tay dặn dò:

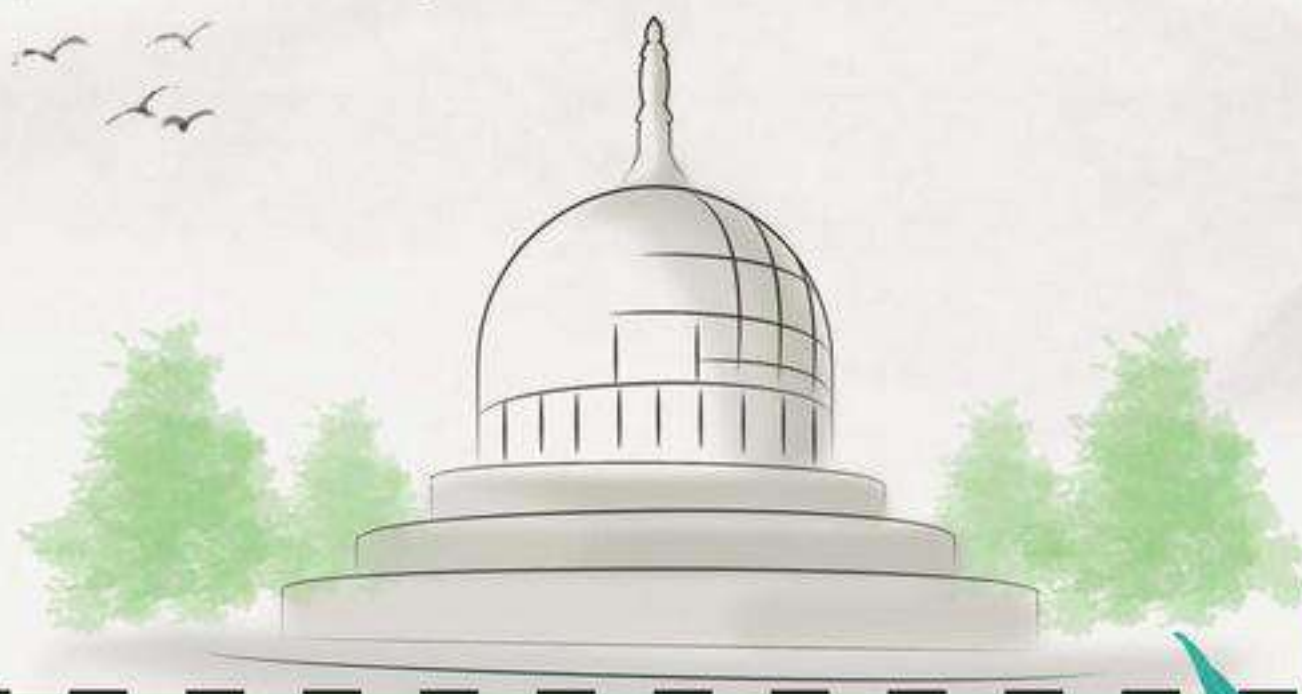
– Con gái à, hôm nay hãy để ý em và tự chăm sóc mình đấy. Trong đó rất vui nên hãy cố gắng học tập nha con.

Tôi nghĩ vào chùa chứ có phải đến trường đâu, vậy thì có thể học được gì chứ?

...

Những gì cần quảng cáo mẹ đã nói hết ở nhà rồi. Tuy vậy, thực tế có vẻ thú vị hơn nhiều so với những bức ảnh trên trang web chính thức của chùa mà mẹ cho tôi thấy từ trước.

Cổng chùa cao có tới ba cửa liễn, lại có nét trầm mặc rất đặc biệt, đối lập với sự náo nhiệt của những dòng người đang bước qua; bên trên có tấm bảng "Chùa Hoàng Pháp" to đùng, hai cổng nhỏ hai bên đề chữ "Từ bi" và "Trí tuệ". Đứng ngoài, tôi vẫn có thể nhìn thấy bên trong có cái tháp lớn, đầu lại tròn; ở giữa có tòa nhà với hai tầng mái ngói màu đỏ, cong vút, dáng vẻ cổ kính y như chùa ngoài miền Bắc; thêm cái sân rộng ơ là rộng, cái sân bóng lúc trước bố tôi bảo lớn chắc cũng không bằng sân của chùa được.

CĂN TIN CHÙA HOÀNG PHÁP
ỦNG HỘ QUỸ HỌC BỔNG ƯƠM MẦM TRÍ TUỆ

Mẹ dẫn chúng tôi vào trong, ở chùa mà cũng có căn tin nữa. Nó nằm bên phải gần cổng tam quan và gây ấn tượng mạnh với Tèo. Mẹ nói căn tin chùa mở ra để góp thêm khoản chi phí vào quỹ học bổng “Ươm mầm trí tuệ” cho các bạn ngoan, học giỏi và có tinh thần vượt khó. Hết khóa, tôi sẽ rủ mẹ vào đó ăn vì trông có rất nhiều món thơm ngon và hấp dẫn, nhưng mục tiêu chính vẫn là để ủng hộ nhà chùa, giúp đỡ các bạn, đừng hiểu nhầm rằng tôi háo hức xem đồ ăn trong đó ra sao đấy nha.

Vì mọi người đang xếp hàng khá đông, mẹ cũng không vội nên dẫn chúng tôi ra tượng Bồ tát Quan Âm lễ trước. Ngài đẹp lắm và còn hiền nữa chứ! Xung quanh còn có cả vòi phun nước và rất nhiều hoa khiến Ngài càng giống bà tiên vừa giáng trần.

Tôi chắp tay lên thầm nguyện: "Cầu cho cả nhà con luôn mạnh khỏe, con và em trai học giỏi hơn ạ".

Tèo thì cầu to hơn: "Xin Bồ tát đừng để thầy cạo trọc tóc con như chị Hĩn bảo".

Tôi với Tèo đến bàn đăng kí, chúng tôi đi qua cái cổng nữa nhưng nó được làm bằng bóng bay, lại có mấy anh chị mặc đồ của Doraemon và Pikachu ra dẫn chúng tôi vào.

Tèo đang mãi chơi nốt ván Candy Crush thì có một chị nói là đưa điện thoại cho chị ấy, Tèo đáp lại rất nhanh:

– Ván này em biết chơi, không cần chị chơi hộ đâu ạ.

Chị ấy phì cười:

– Không, em vào tham dự khóa tu sẽ không được dùng điện thoại, chị đang muốn em đưa nó để chị giữ hộ đó, hoặc em có thể đưa lại cho mẹ em nha.

Tèo bị quê một trận. Tôi cười thâm trong bụng. Ha ha!

Chúng tôi chào tạm biệt mẹ từ lúc đó rồi được chị tình nguyện viên dẫn vào một căn phòng, nơi đó treo rất nhiều ảnh chụp quý thầy. Nhìn ai ai cũng vui vẻ chứ không buồn bã hay lạnh lùng như tôi vẫn nghĩ; quý thầy cũng có nhiều hoạt động chứ không phải làm mỗi việc gõ mõ tụng kinh. Càng ngắm kĩ những bức ảnh, trong tôi dấy lên một cảm giác nhẹ nhàng; niềm hạnh phúc của quý thầy như truyền đến cả những người đang chiêm ngưỡng.

Sau đó, tôi cùng các bạn nhận được một chiếc áo đồng phục – thế là có thêm áo mới, và cả một chiếc thẻ đeo giống mấy cô chú đã đi làm ở công ty. Tôi không biết mình sẽ phải làm gì với những thứ này, mọi việc khiến tôi thấy tò mò quá! Có điều tôi tin chắc rằng đến công đoạn này thì mái tóc tôi đã an toàn.

Chúng tôi được một thầy mặc áo vàng rực dẫn lên trên tầng hai vào giảng đường chính. Ở trên cao, tôi thấy rất nhiều bác đứng ngoài hàng rào nhìn theo chúng tôi. Đúng là đậm chất chia ly nhưng mà không có ai khóc cả. Kể ra cũng lạ, nếu người lớn lo lắng thì sao lại đưa con cháu vào đây chứ? Thật là mâu thuẫn! Mà tôi thấy trái với lo lắng thì bố mẹ tôi còn đặc biệt yên tâm là đằng khác. Ước gì mẹ tôi ngậm ngùi một tí tẹo thôi cũng được, giống như vài cô tôi đang thấy đây này. Đôi khi thật muốn chui vào đầu người lớn và thắp lên một ngọn đèn để xem họ đang nghĩ gì mà phức tạp đến thế.

Lúc đi qua hành lang trên lầu, tôi ngó xuống dưới xem thử mẹ còn đứng đó không thì suýt há hốc miệng vì phát hiện các bạn đồng đến mức xếp thành một hàng dài như bộ tóc của công chúa Rapunzel.

...

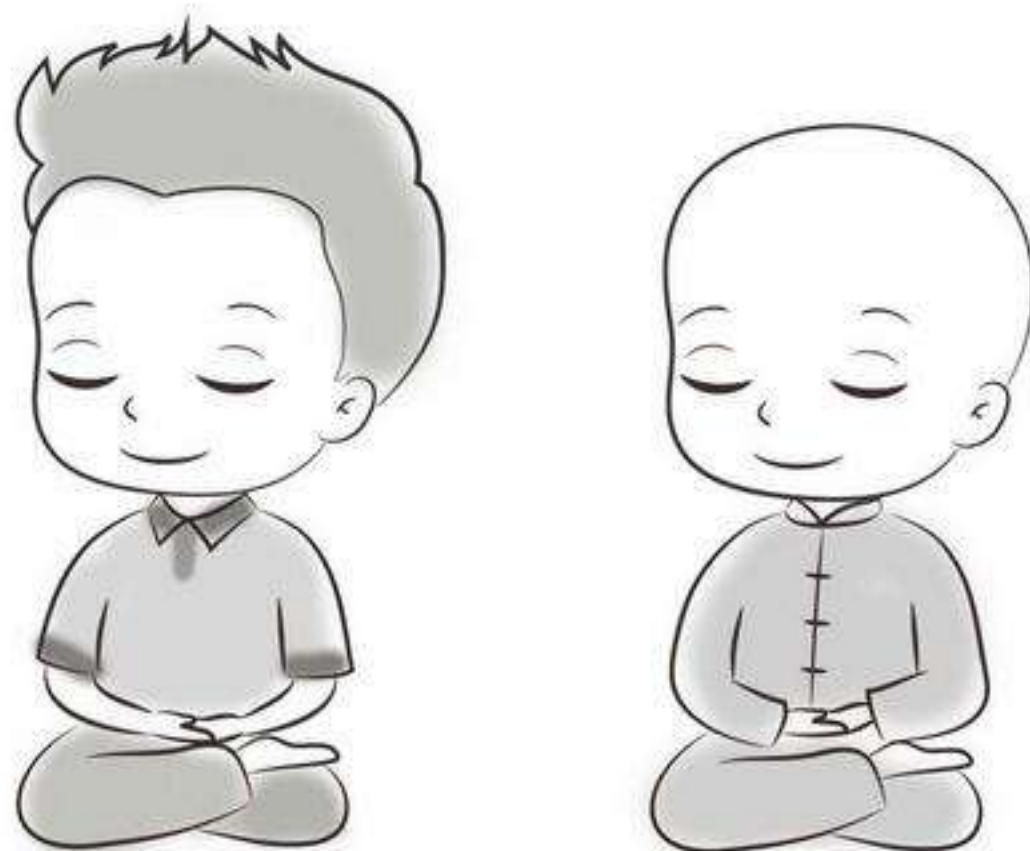
Quý thầy hướng dẫn chúng tôi ngồi xuống giảng đường theo hàng lối ngay ngắn. Thầy cầm micro đứng trên bục, nở một nụ cười thật tươi hỏi: "Các con chờ lâu có mệt lắm không?" Tôi và Tèo ngồi trong tốp hàng đầu, ở cự ly có thể xem là gần như vậy, tôi nhận thấy rõ vẻ hiền từ của thầy. Đẹp thật đấy! Nói qua về lịch trình hôm nay xong, thầy còn động viên nữa:

– Hôm nay các con sẽ tạm xa bố mẹ một ngày, thầy biết thế nào cũng có bạn nhớ nhà nhưng mà cố gắng đừng khóc nhè nha!

Cả giảng đường vang lên tiếng "dạ" rất lớn, tôi cũng trong số đó.

Xung quanh còn có rất nhiều các chú cầm máy quay, thỉnh thoảng chiếu hình ảnh của chị em tôi cùng các bạn lên ba màn hình cực lớn phía trên. Mong rằng bố mẹ sẽ thấy chúng tôi.

Sau đó, quý thầy hướng dẫn chúng tôi tập ngồi thiền vì khi đã vào chùa thì cần giữ cho tâm thanh tịnh và nhẹ nhàng hơn so với bên ngoài. Tôi thử ngồi kiết già như thầy đã hướng dẫn, nhưng có lẽ tôi sẽ thiền được lâu hơn khi ngồi bán già. Tèo thì dễ dàng vắt chéo hai chân lên, thằng bé nói nó đang ngồi giống như đức Phật Thích Ca ở Chính điện lúc nãy. Ha ha! So sánh vậy chắc cũng không gọi là nói quá.

Nhìn các bạn xung quanh cũng lần lượt nhắm mắt ngồi thật yên lặng, bỗng hình ảnh một vị Thái tử trong câu chuyện mẹ hay kể hiện lên. Tôi nhớ lúc đó đức Phật mới bảy tuổi, mọi người gọi là Thái tử Tất Đạt Đa. Trong buổi lễ Hạ điền đầu năm, Thái tử không vui chơi mà lại ngồi tĩnh lặng bên gốc hồng táo. Lúc đó, Tất Đạt Đa nhìn ra cánh đồng thấy những hình ảnh người và vật giết hại lẫn nhau: “Con trâu đang kéo cày, làm bật lên những luống đất, những con giun bị cắt đứt quãng quai đau đớn, những con chim bay đến mổ bắt giun, thợ săn giăng bẫy bắt chim”. Cảnh tượng tàn sát diễn ra trước mắt khiến Thái tử chạnh lòng thương; nhìn Tất Đạt Đa ngồi thật đẹp giống một pho tượng nhỏ bên gốc hồng táo. Bây giờ chắc nhìn chúng tôi cũng giống thế.

Nhưng tôi không biết các bạn đang nghĩ về điều gì, bởi có bạn mới ngồi đã ngủ gật rồi kìa. Khi nhắm mắt, tôi tự dừng nhớ về nhiều điều từ sáng đến giờ, mọi việc chẳng hề nhàm chán như trong tưởng tượng mà trái lại rất mới mẻ và thú vị. Tôi có niềm tin rằng còn rất nhiều bất ngờ đang chờ đợi tôi cùng các bạn có mặt tại nơi đây.

Vào một cái thầy đã thỉnh chuông báo chúng tôi có thể duỗi chân ra cho thoải mái. Lúc này có đủ tư thế, bạn thì xoa xoa bóp bóp và còn nói to nhỏ với nhau là “ngồi cũng thích đấy nhưng đau nhỉ?” Phía xa xa có mấy bạn đang xếp hàng dài dấm lưng, mát xa cho nhau. Ôi chao, cảnh tượng lúc này thật sự rất náo nhiệt đó!

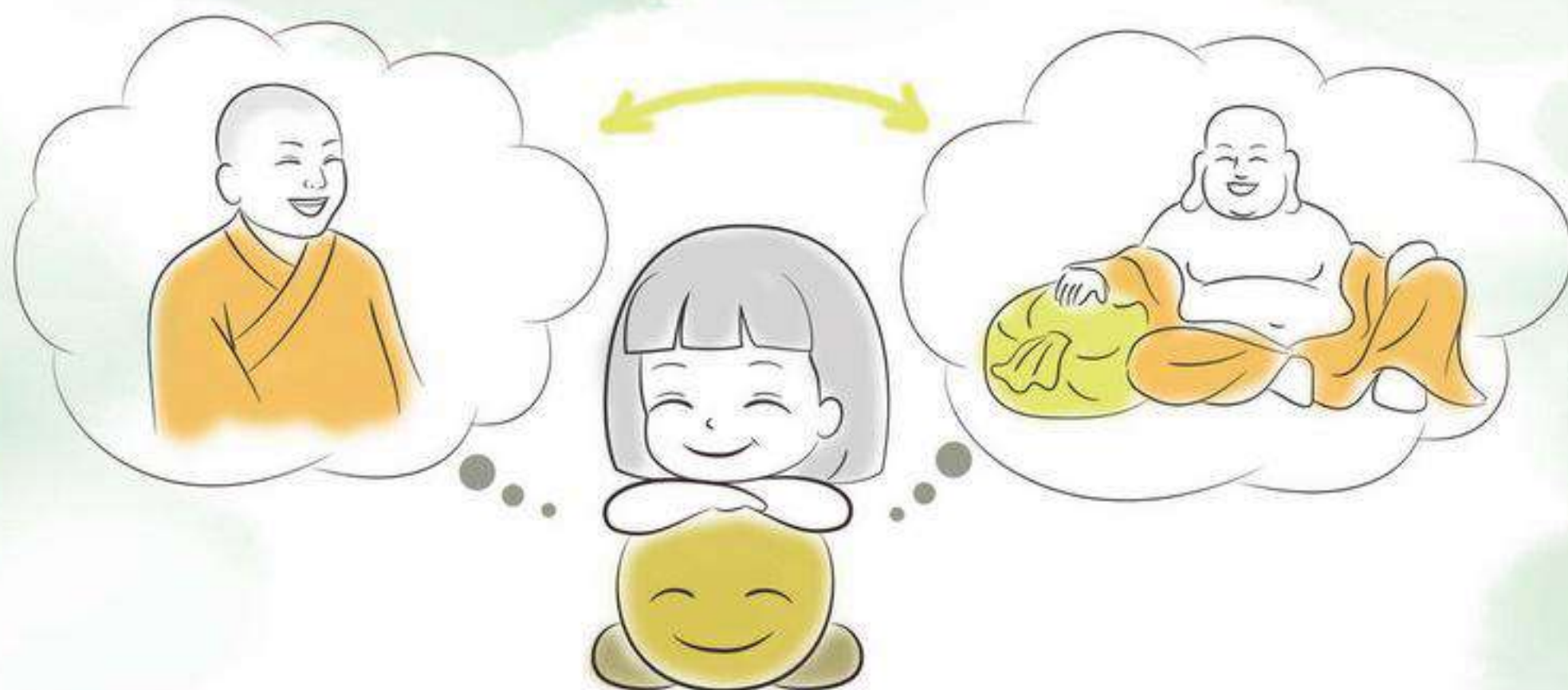
Thầy đứng trên bục, tự giới thiệu tên thầy là Tâm Độ. Khóa tu tôi đang tham dự đây cũng không phải ngẫu nhiên mà có. Nó bắt nguồn từ lớp học “Ươm mầm hiếu hạnh” của chùa mà thầy đang phụ trách vào hai ngày cuối tuần từ năm 2016 đến nay. Do thời gian học vào buổi tối quá ngắn nên các vị phụ huynh mong nhà chùa tổ chức một ngày tu dành riêng cho lứa tuổi thiếu nhi. Từ duyên lành đó, đến tháng 12 năm 2017, Khóa tu thiếu nhi “Em về bên Phật” đã chính thức được mở ra và duy trì cho đến bây giờ.

Dù không li kì như những câu chuyện thần thoại nhưng tôi có một cảm giác thích thú đến lạ. Tại sao? Có thể vì tôi đang ở thời tương lai của câu chuyện đó, và cũng là một trong các nhân vật mà câu chuyện hướng tới. Chắc là quý thầy ở chùa quý trẻ em lắm bởi tôi cảm nhận được sự tâm huyết và dịu dàng trong ánh mắt của thầy khi nhìn chúng tôi.

Thầy nói rằng, khi làm một việc hay học một điều gì đó, hưởng một vật nào đó, nếu biết tới nguồn cội thì chúng hơn. Tôi thấy đúng như vậy khi em mèo và một em cún trong bố mẹ dai đến cỡ nào, đã 10 về nhiều hơn, chăm làm dễ sợ vậy đấy! Nhưng mà và cún rồi thì cưng nựng. Đây là tôi đang hưởng mình đó.

ta sẽ thấy trân trọng nó nhiều. Nhớ lại việc để có được một nhà thì tôi đã phải năn nỉ thế còn phải mang điểm việc nhà hơn nữa. Một thích lắm, có được mèo không để đâu cho hết! thành quả cố gắng của

Tiếp sau đó, thầy Thích Chân Tính là Trưởng ban Tổ chức khóa tu – Người đã chia sẻ nhiều điều rất hay và cảm động. Nhìn thầy hoan hỷ giống ngài Di Lặc mà tôi hay gặp khi đi vài ngôi chùa lúc đầu năm nhưng bụng thầy thì không to bằng. Thầy dạy chúng tôi: “Phải biết giữ gìn lời nói, hành động và suy nghĩ của mình sao cho tốt, hướng đến việc lành có ích cho mình và mọi người. Khi người lớn dạy bảo, nhắc nhở thì không cãi lời, nói lời dịu dàng hòa nhã với bạn bè và em nhỏ, không nên nói dối. Suy nghĩ kỹ để tránh xa điều xấu, không tham lam và nóng giận... Nếu thực hành những lời Phật dạy vào trong đời sống hằng ngày, các con sẽ là những người con ngoan, trò giỏi, không phụ lòng cha mẹ thầy cô, tương lai trở thành những bậc hiền tài góp phần xây dựng xã hội ngày một tốt đẹp”.

Ồ! Thì ra đó là cách để được mọi người thương yêu quý mến, tôi phải thử ngay mới được. Lời giảng của thầy hay lắm, không buồn ngủ tẹo nào. Tôi thoáng nhìn sang thấy Tèo cũng lắng nghe chăm chú như các bạn khác.

Khi nhắc đến bố mẹ, thấy thầy nghiêm túc, tôi đột nhiên nhớ bố với mẹ cực kì. Thầy còn lấy ví dụ về cả những bạn phải sớm xa bố mẹ khiến tôi muốn khóc luôn. Nhưng lúc đó thấy Tèo cũng rơm rớm rồi, tôi không thể làm mẫu khóc trước được, không thì nó hét ầm lên mất.

Nhưng rồi thầy kể cảm động quá, tôi “ứ” nhịn được nữa nên đã khóc, Tèo có vẻ ý thức xung quanh còn nhiều bạn nên nó không khóc to. Mà đâu riêng chúng tôi, tất cả các bạn đều khóc đến đỏ hết cả mắt với mũi cơ.

Thầy kể chuyện nghe buồn vậy nên từ nhớ bố mẹ tôi còn thấy có lỗi nữa. Những lần mà tôi cãi lại một cách lớn tiếng vì không được bố mẹ chiều chuộng, khi bị mắng cũng quay ra hờn dỗi. Tôi thật ra không được ngoan như cô chú trong nhà vẫn khen... thật xấu hổ quá đi!

Tôi nhớ đến cả hình ảnh lúc bố mẹ đi làm về mệt mỏi, có nhiều lúc cũng than thở với tôi rằng công việc vất vả nhưng lại luôn có động lực để cố gắng. Thì ra động lực đặc biệt đó chính là tôi và Tèo. Bố mẹ kiếm tiền để nuôi chị em tôi, mua cho chúng tôi quần áo đẹp, đồ ăn ngon, được đi học đầy đủ và không bị thua thiệt bạn bè. Thế mà đã có lúc tôi không biết trân trọng, có rồi lại muốn nhiều hơn, hay đòi hỏi ở bố mẹ, còn ghen tị với cả em mình nữa. Trong khi đó, mời bố mẹ một cốc nước tôi cũng chưa từng, lại còn ít nói “cảm ơn” và “xin lỗi” với bố mẹ nữa.

Thầy bảo như thế không phải một người con ngoan, nhưng nếu đã nhận ra mình sai là rất tốt, và sẽ tốt hơn nữa nếu biết sửa lỗi, hiếu thảo với bố mẹ. Tôi ân hận thật nhiều nhưng cũng rất hạnh phúc vì vẫn còn bố mẹ bên cạnh, để tôi cùng em trai có cơ hội “chuộc” lỗi

và báo hiếu. Cũng nhờ
tôi mới nhận ra
này, thật

vào chùa mà
điều tốt đẹp
may mắn!

Theo lời kể của thầy, những bạn không còn bố mẹ thật quá đáng thương. Có hai bạn được mời lên chia sẻ về gia đình. Tôi càng khóc nhiều hơn khi nghe các bạn ấy tâm sự, Tèo và mọi người xung quanh cũng vậy.

Bạn đầu tên là Khang kể rằng nhà bạn ấy khá nghèo, đưa bạn đến chùa xong mẹ bạn lại vội đi làm ngay, đến chiều mới quay lại đón được. Bố bạn đi làm xa, một tháng mới về một lần cơ.

Khang thương bố mẹ nhưng lại không giúp được nhiều như anh trai, nên bạn ấy cố gắng bằng việc lấy giấy khen thật nhiều ở trường để mang về như một nguồn động viên nho nhỏ cho cả gia đình.

Bạn thứ hai tên Ánh thì nói rằng bạn sống với bà nội vì bố mẹ không còn nữa rồi. Lúc kể, nhìn mặt bạn ấy buồn lắm, ước gì tôi có thể lao tới ôm bạn vào lòng và tặng bạn một cây kẹo mút thật to như ông mặt trời vậy. Thay vào đó, tôi cũng buồn theo và thấy rất thương bạn. Ánh vừa kể vừa khóc, nói rằng rất nhớ bố mẹ, còn gấp rất nhiều hạc giấy để ước rằng có thể gặp lại bố mẹ lần nữa vào ngày sinh nhật. Càng nhớ bố mẹ thì càng thương bà nên bạn ấy đã cố gắng thật ngoan và học giỏi để làm bà cười nhiều hơn, mong bà ở lại với bạn lâu thật lâu vì bà rất yêu bạn ấy.

Ngay lúc này tôi chỉ muốn bay luôn về nhà để ôm chặt lấy bố mẹ mà khóc cho thỏa. Sẽ không phải để những nhẽo nữa mà để nói "cảm ơn" và "xin lỗi". Và tôi biết được rằng tôi sẽ ngoan hơn, cả Tèo cũng vậy.

Tèo đột nhiên hỏi một bạn ngồi trước:

– Sao cậu khóc nhiều thế? Tớ thấy cậu khóc ngay từ đầu ấy...

Bé kia sụt sịt, mếu máo trả lời:

– Tớ nhớ bố mẹ tớ! Tại bố mẹ tớ đi làm ngoài miền Bắc, thỉnh thoảng mới về.

– Ô, thế giờ cậu ở một mình hả?

– Không, tớ ở với ông bà. Vừa mới lúc nãy thôi tớ vẫn thấy ghét bố mẹ vì cứ bỏ đi kiếm tiền ấy, mấy lần bố mẹ về tớ toàn đi chơi với cả ngủ thôi. Giờ thì thấy bố mẹ làm nhiều vậy là để nuôi tớ với chị gái cùng ông bà nữa. Hu hu...

Nói đến đó, cu cậu nước mắt rùng rùng, nấc lên không nói được nữa.

...

Thế mới thấy, nhìn các bạn bình thường vẫn cười vậy nhưng mỗi người lại có một hoàn cảnh riêng, thậm chí rất đáng thương. Bà nội tôi hay dạy rằng: "Các cụ nói nhìn lên thì không bằng ai, nhìn xuống lại chẳng ai bằng mình". Đúng vậy thật, tôi vẫn may mắn rất nhiều vì còn bà nội, bà ngoại, bố mẹ với cả Tèo luôn ở gần. Nghĩ đến đây, tôi thấy mình cần ngoan hơn, đồng cảm với các bạn khác thay vì khoe khoang và so sánh.

Các thầy giỏi quá, kể chuyện cảm động như mấy bộ phim hoạt hình nổi tiếng vậy, liền lúc mà 900 bạn như tôi ai cũng nhớ về bố mẹ cả.

Cuối buổi nói chuyện, thầy Chân Tính nhẹ nhàng nhắc nhở chúng tôi rằng thời gian ở bên bố mẹ không thể nào kéo dài mãi được, vì vậy hãy quý trọng từng giây phút, sống và hành xử sao cho phải đạo làm con. Tôi sẽ ghi nhớ lời thầy dặn.

Đang xúc động vậy đấy, thế mà thầy MC đứng lên hô một tiếng “bụp” rõ lớn vào micro làm chúng tôi giật nảy. Thầy bảo có bạn nào muốn về nhà luôn không, có muốn thì thầy cũng không cho về đâu. Cả giảng đường cười vang luôn. Tôi lau nước mắt quay ra phía Tèo, cu cậu còn đang sụt sịt nhưng vẫn cười với mấy bạn xung quanh. Nó vốn vẫn hòa đồng và dễ gần như thế, nay lại càng chứng minh rõ “con người công chúng” ấy với tôi hơn, sau này chắc Tèo sẽ luôn đủ tự tin để kết thêm nhiều bạn ở mọi nơi.

Chưa kết thúc ở đó, thầy Chân Tính nói rằng sau đây sẽ thưởng quà cho bạn nào có trí nhớ tốt, rồi thầy hướng dẫn chúng tôi đọc thơ trong sách “Bài học thiếu nhi”. Vừa dễ nhớ, vừa hay, vừa ý nghĩa!

Sau mỗi khổ thơ, thầy cho cả giảng đường cùng đọc lại và hỏi chúng tôi rằng có ai đã thuộc rồi. Tôi đã mạnh dạn đứng lên đọc lại và nhận được quà trong chiếc hộp rất xinh. Tèo bắt chước tôi cũng giơ tay lên nhưng đọc sai từ lum lum ấy, thầy còn bật cười vì cu cậu cuống quá, đổi trật tự các chữ loạn hết cả, nhưng thầy vẫn vui vẻ tặng cho Tèo một phần quà.

Em thương mẹ cha
Không đòi tiền, quà
Đưa theo chúng bạn
Ăn xài xa hoa.

Mẹ cha đau ốm
Sớm hôm thăm hỏi
Dâng nước dâng cháo
Em thật hiếu thảo.

Ba nói em dạ
Má bảo em vâng
Người lớn hỏi gì
Em thì vâng đáp.

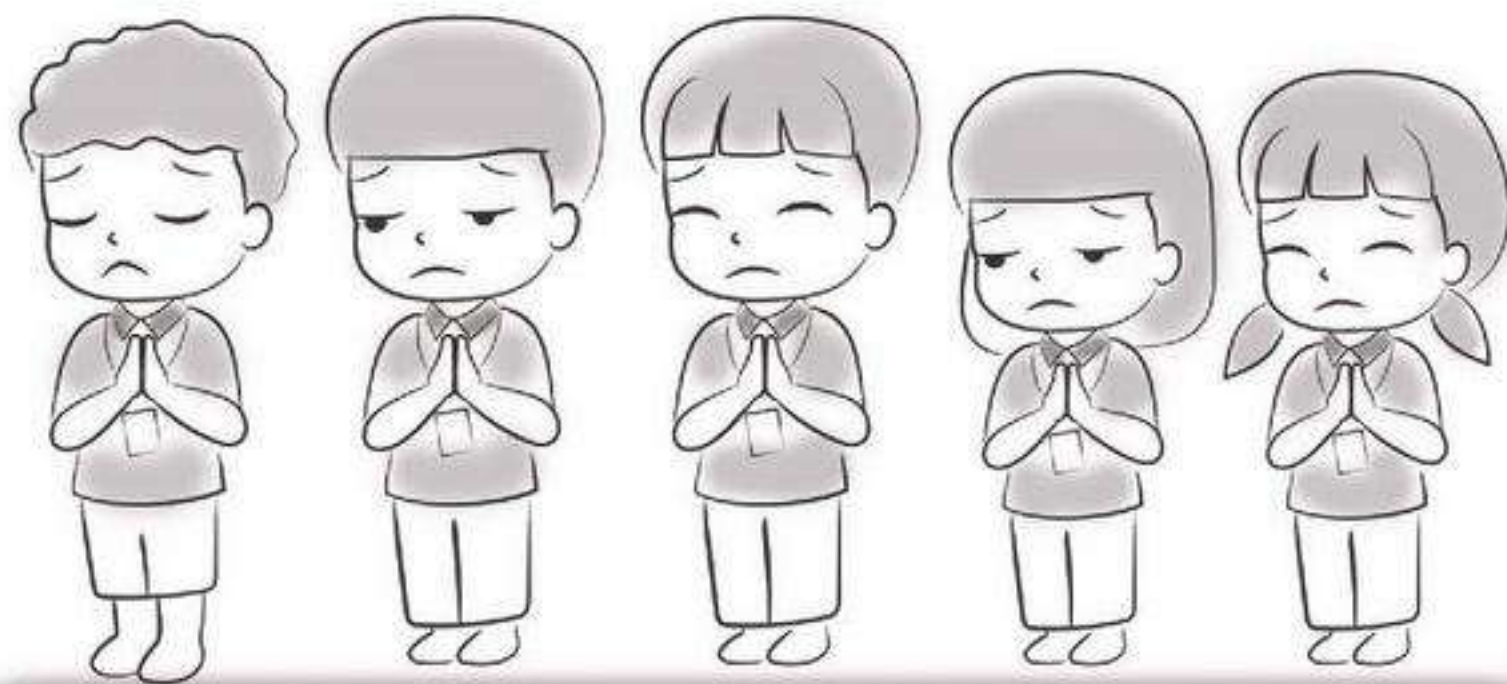

Trong lúc có nhiều bạn đang đưa tay lên cao xin phát biểu, nhiều bạn đang cố nhắm lại thơ cho thuộc thì vẫn có những bạn lợi dụng cơ hội để “nổi loạn” bằng cách chạy ra khỏi chỗ và đuổi nhau nữa. Trong giảng đường không chỉ có mỗi thầy Chân Tính với thầy MC đâu mà còn nhiều quý thầy, các anh chị lớn và cô chú bảo vệ nữa cơ. Với lực lượng an ninh đông đảo như thế thì đội quân quậy phá này không đáng lo và đã nhanh chóng bị “bắt” – do mỗi lần Tèo xem siêu nhân đều mở tiếng lớn thành ra giờ tôi cũng bị nhiễm một tẹo khi thấy các trường hợp liên quan tới công lý.

Mấy bạn đó được quý thầy đưa lên sân khấu, nhưng không phải trả lời mà là cho đứng đó rồi chắp tay lên. Nếu là tôi chắc xấu hổ phát khóc quá, đứng trên đó có khác gì đang nói với cả giảng đường và bố mẹ rằng “con đang bị phạt này”. Thấy các bạn tội nghiệp thật nhưng tôi đâu thể cứu được, có như thế các bạn mới ngoan hơn. Tôi quay sang nhắc nhở Tèo:

– Tèo ơi, nhớ ngồi ngoan nha, không thì quý thầy phạt đó. Xấu...

Tôi còn chưa nói hết câu thì cậu nhóc đưa ngón trỏ lên trước môi rồi rụt cổ lại nói một tiếng “suyt” rõ dài. Tôi gật đầu lia lịa rồi trật tự luôn, thật may vì Tèo cũng biết sợ khi nhìn các bạn đứng ở trên.

Thế rồi có một chú hề lên sân khấu, chú đã biểu diễn ảo thuật cho chúng tôi xem. Bình thường phải đến công viên giải trí mua vé mới được xem, vậy mà vào chùa lại được thưởng thức miễn phí. Thật quá thích! Chú làm nhiều trò vui lắm, giỏi ơ là giỏi. Nào là tung liền lúc bốn quả bóng xoay vòng vòng trên không, nào là các màn ảo thuật. Đặc biệt, chú ấy còn dẫn theo cả bốn em cún cưng nữa, mấy cún em nghe hiệu lệnh rồi đi hai chân, nhảy qua một dây vòng mà không làm đổ, còn giải cả toán chỉ qua tiếng kêu. Tôi xem không rời mắt. Chú hóa phép tạo ra rất nhiều bánh kẹo rồi phát cho mọi người, các bạn đua nhau lên lấy, “em...em... cho em với”... Tèo quay sang nói với tôi rằng:

– Chị Hĩn ngồi yên đấy, em là con trai mạnh mẽ sẽ đi lấy kẹo cho chị.

Tôi thấy buồn cười, rõ ràng tôi là chị thế mà giờ cu cậu lại ra vẻ người lớn vậy đấy.

Chú hề diễn mãi cũng mệt, cả giảng đường đành chào tạm biệt chú ấy trong tiếc nuối. Thầy MC bước lên thông báo với chúng tôi một việc rất quan trọng:

– Đến giờ đi ăn cơm rồi!

Tuy nhiên, tôi thắc mắc rằng không biết đông như thế này thì liệu có đủ cơm cho tất cả không. Nhớ có một lần bố đi làm về muộn đã bị mẹ cho ăn mì gói dù rằng cả nhà tôi chỉ có năm người.

Chúng tôi đi xuống dưới theo sự hướng dẫn của quý thầy. Tôi nhớ lúc ở lớp khi đi tập thể dục hay tập trung trước sân trường cũng đều xếp hàng như vậy, quý thầy cũng giống thầy cô giáo ở trường đấy chứ.

Thầy giới thiệu nơi chúng tôi ăn cơm trong chùa gọi là “trai đường”. Đúng là chùa lớn thì chỗ nào cũng rộng, ngay cả nhà ăn mà rộng đến choáng ngợp, bảo sao thầy nhận nhiều bạn về tham gia khóa tu như thế. Mẹ tôi hay nói là nhà có hai đứa thôi đã đủ đau đầu rồi, trong khi đó hôm nay thầy chăm tận 900 bạn. Tôi thấy thầy toàn cười thôi, không hề có vẻ mệt mỏi, giống như siêu nhân ấy.

Bên trong có mấy dãy bàn dài tít xếp cạnh nhau, ở trên đã bày đầy món ngon, khói trắng bốc lên, bát đũa với muống được xếp sẵn theo trật tự, ghế cũng được đặt gọn ở dưới. Trên cùng còn có tượng đức Phật, chắc Ngài muốn nhìn chúng tôi ăn như thế nào đây.

Tất cả được hướng dẫn ngồi vào chỗ của mình. Có một thầy đứng ở trên nói liên tục, hình như thầy đang cố nhanh chóng ổn định các bạn để mọi người được ăn cơm. Tôi nhận thấy mình dù đang ngồi đợi nhưng lại cảm giác rất bình thường. Nếu ở nhà tôi sẽ hét lớn kêu bố mẹ hay Tèo nhanh ngồi xuống bàn ăn vì tôi đói lắm rồi, có nhiều lúc tôi còn ăn trước cả nhà luôn chứ không phụ mẹ dọn cơm. Càng nghĩ tôi lại tự tìm thấy một điểm không ngoan nữa...

Trước khi ăn, chúng tôi niệm Phật ba lần giống như việc mời người lớn trước vậy, tôi nghĩ dù đức Phật không ăn thì cũng nên mời Ngài. Quý thầy còn dặn chúng tôi trong lúc ăn không được nói chuyện hay cười đùa, ăn bằng muỗng và gấp bằng đũa, phải dùng hết cơm trong bát. Hơi nhiều quy định thì phải. Thật là phiền phức ghê, nhưng dù gì cũng nên nghiêm chỉnh chấp hành, không là bị phạt quỳ như chơi.

Với suy nghĩ luôn sẵn sàng tinh thần cho việc đồ ăn toàn rau củ sẽ rất khó ăn nhưng tôi thật không ngờ cơm chùa rất là thơm nha. Có món đậu sốt cà chua quen thuộc nhưng vị lại lạ hơn mẹ nấu, cùng món canh rau ngọt tôi mê nhất, có cả nấm, rồi khoai tây chiên, với một đĩa xào mà tôi không biết là rau gì nhưng ăn ngon cực. Toàn món tôi thích!

Tôi còn mãi ngây ngất thì Tèo đã ăn vù vù gần hết bát đầu. Hôm qua nó còn nói với tôi rằng điều tồi tệ hơn cả việc không được dùng điện thoại chính là khi đối diện với bữa cơm trưa trong chùa. Nay thì hết chê ăn chay rồi nhé.

Quý thầy vẫn kiên nhẫn đứng ở trên chờ này giờ, tôi vừa gác đũa thì nghe thầy hỏi:

– Các con ơi, các con đã dùng cơm xong chưa?

Tất cả đồng thanh:

– A Di Đà Phật. Ăn xong rồi ạ! – Tôi tưởng như tiếng nói phát ra đủ sức công phá cả đội quân mạnh nhất. Sau đó, thầy bảo chúng tôi hãy đọc theo thầy mấy câu thơ.

Ăn cơm nhớ ơn

Người nấu người cày

Cực khổ đêm ngày

Mới có cơm này.

Mẹ dạy cha khuyên

Người trên chỉ bảo

Là con hiếu thảo

Vâng lời báo ân.

Đối với tôi, bữa ăn ở chùa khá đặc biệt, chúng tôi được học cách ngồi yên, cách trân trọng những gì mình nhận từ người khác – dù chúng bình thường đấy nhưng có được lại chẳng dễ dàng tẹo nào. Từ đó, tôi cảm nhận mình đã trưởng thành hơn một chút trong suy nghĩ.

Sau bữa cơm no căng, tôi và Tèo cùng các bạn được dẫn tới chỗ ngủ. Vòng ra đằng sau, tôi lại thấy thêm một dãy nhà lớn nữa. Nhưng có một vấn đề đó là chị em tôi không được ngủ cùng nhau, Tèo là con trai nên phải ngủ riêng. Tôi lo với tính nhút nhát không đúng lúc của nó sẽ lại làm phiền quý thầy, vì Tèo rất khó ngủ với người lạ, ở nhà nó bám mẹ, ra ngoài nửa bước không rời người thân. Bất ngờ ở chỗ, sau khi thấy thầy gọi, nó đứng nghĩ gì đó một lúc liền quay ra nói với tôi:

– Chị đi với các bạn đi, em lớn rồi sẽ tự lo được hết. Em đi với thầy đây!

Tôi suýt không nhận ra em trai của mình đấy, cu cậu đặc biệt khác ngày thường, nhưng đây là điểm tốt.

...

Đi ngủ ở đây cũng đặc biệt, chúng tôi không nằm giường riêng, cũng không có điều hòa và chẳng có nhiều gấu bông y như tôi nghĩ. Bù lại có rất nhiều bạn nằm cùng làm tôi có hơi nhớ đến cảnh lúc còn đi học mẫu giáo.

Tôi đã làm quen thêm hai bạn nằm bên cạnh, các bạn ấy dễ thương lắm và đều đã tham dự nhiều khóa tu ở chùa Hoàng Pháp rồi chứ không phải lần đầu như tôi. Trong khi tôi đang kể cho hai bạn nghe về những ấn tượng của mình thì các bạn ấy đã ngủ mất rồi, cũng thấy mệt nên tôi ngủ luôn. Trước lúc đó, tôi vẫn thấy một thầy đi xem xét và đắp chăn cho vài bạn.

Mới nhắm mắt một tí thì nghe tiếng “hức hức”, rồi cả tiếng sụt mũi liên tục. Tôi quyết định ngồi dậy ngó thử. Hóa ra là một bạn nằm cách tôi có một người. Kéo nhẹ chăn của bạn ấy, tôi nói:

– Nằm khóc là bị ngạt mũi đấy cậu, ngồi dậy sẽ đỡ hơn.

Thế mà bạn ấy lại ngồi dậy khóc tiếp. Được một tí thì quay sang bảo tôi:

– Hết thật cậu ạ! – Tôi có ý định khuyên để bạn ấy biết cách khóc đâu, mà là muốn dỗ bạn kia mà.

Chắc thầy thấy chúng tôi tự đứng ngồi dậy nên đến hỏi. Bạn nói là vì thấy nhớ bà, mọi hôm vào giờ này được bà ôm ngủ, còn bạn ấy thì ôm gấu bông.

Bạn đang khóc mà thầy còn vừa dỗ vừa cười. Sao lại vậy nhỉ?

– Thầy có cái này hay lắm, đi xem xong rồi về ngủ được luôn cho coi.

Bạn ấy đứng dậy đi theo thầy, tôi cứ ngồi im, ngẩng cổ lên nhìn theo. Đột nhiên, thầy quay lại rủ thêm tôi:

– Con cũng chưa ngủ, vậy có muốn cùng đi với bạn không?

Tôi liền bật dậy, chạy theo.

...

Thầy dẫn chúng tôi đến một phòng có rất nhiều máy vi tính, còn cho mỗi người cái bánh. Rồi thầy mở phim hoạt hình *Minion* cho chúng tôi xem. Tôi chợt nhớ là đã lâu mình không xem lại mấy chú nhóc nhí nhố da vàng này mà chuyển hướng “người lớn” hơn là sang đọc truyện Conan. Tôi với Mai xem mà cười muốn sái quai hàm luôn, hình ảnh mờ cả đi vì tôi cười đến chảy nước mắt. Thầy cũng xem rồi cùng cười. Dù không có tí lời thoại nào nhưng Minion vẫn cứ hay tuyệt, khi về tôi sẽ rủ cả nhà cùng xem lại.

– Giờ các con còn nhớ nhà nữa không? – Thầy đột nhiên hỏi. Mai quay lại trả lời:

– Dạ hết rồi ạ!

– Thế có muốn về nữa không?

– Thôi... Con ở lại thầy ạ!

– Vậy giờ đi ngủ nha, nếu không chiều dậy không nổi đâu.

– Vâng ạ! – Chúng tôi đồng thanh.

Tôi cùng Mai chìm vào giấc ngủ trưa một cách thoải mái như vậy đấy...

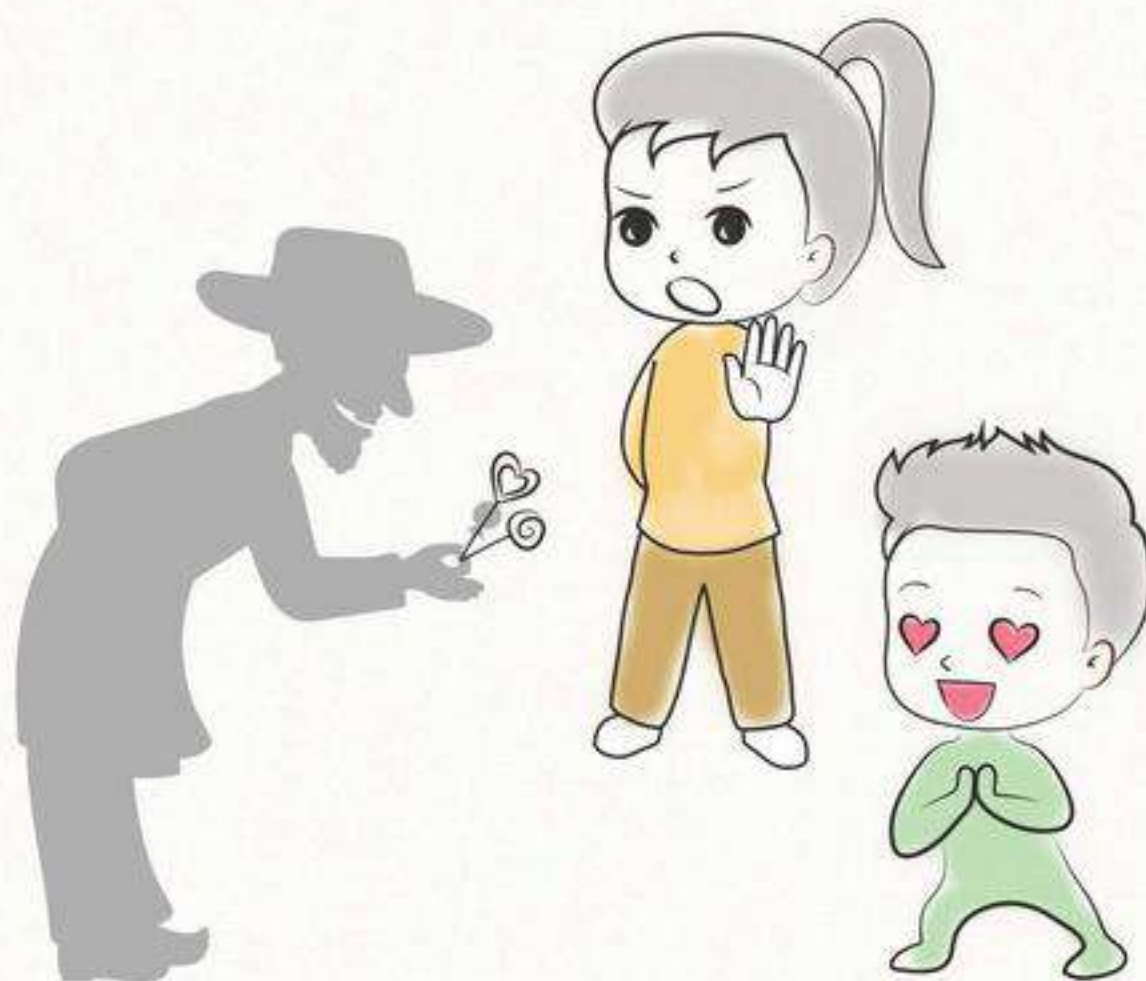
Đến chiều, tất cả được đánh thức bởi tiếng chuông khá lớn, còn chưa kịp tỉnh thì thầy lúc trưa lại vào gọi nữa. Nếu mà ở nhà thì có lẽ tôi đã mặc kệ hết mà tiếp tục "nướng" đến cháy giường luôn rồi, nhưng hôm nay vừa mở mắt ra là tôi đã ngay lập tức tỉnh táo.

Tôi gặp lại Tèo ở sân trước, thấy nó đang tán dóc với một bạn có vẻ nhiệt tình lắm. Thật ra thì tôi cũng không cần quá để ý đến nhóc em này như mẹ

đã dặn. Chúng tôi trở lại tầng hai, thấy mọi người có vẻ háo hức ghê lắm, chắc vì thầy thông báo chiều nay có nhiều hoạt động rất vui.

Có một chị rất dễ thương, cười hoài luôn, tên là Ánh Như. Chị từ công ty gì đến (mà tên tiếng Anh nghe như quả cà chua ấy) để chia sẻ với chúng tôi đề tài "An toàn hay không an toàn". Vừa kể về các trường hợp mà chúng tôi hay gặp phải trong cuộc sống, chị hướng dẫn cả cách ứng biến như thế nào để trông thật ngầu nhưng vẫn bảo vệ được bản thân. Có nhiều tình huống bố mẹ và cô giáo đã từng dạy rồi nên tôi biết trước đáp án. Nếu trả lời đúng sẽ được quà nên tôi mách cả cho Tèo biết để xung phong. Cu cậu hùng hổ lắm, không ngờ rằng các bạn xung quanh cũng rất là giỏi, đều biết được đáp án là gì. Chị Ánh Như đặt rất nhiều câu hỏi hài hước, chúng

tôi trả lời mà cứ cười liên tục, lại có hình ảnh lớn trên màn chiếu thật to nữa, chị đứng đó rất tự tin, cười thật tươi nhìn tất cả.

Chia sẻ xong, chị giữ lời hứa tặng chúng tôi một biểu tượng bàn tay với lời nhắc nhở rằng phải biết nói “không”. Tôi hỏi Tèo rằng:

– Từ nay người xấu rủ rê thì em nói gì?

– Dạ là không ạ.

Chưa đủ sức tin tưởng, tôi hỏi thêm:

– Nếu họ dụ em với một hộp kem, một túi kẹo mút thêm cái máy điện tử thì sao?

– Em sẽ nói không nhưng em vẫn gật ạ!

Tôi bất lực với tâm hồn ăn uống của cu cậu.

Sau đó, quý thầy đã bày trò chơi cho cả giảng đường cùng chơi nữa cơ. Chúng tôi làm thành những con tàu thật dài bằng cách vòng chân vào bụng bạn ngồi đằng trước rồi đua nhau. Tôi với Tèo tách đội, cu cậu háo hức thách thức tôi. Dù lúc đó tôi nghĩ nó đúng là đồ trẻ con nhưng không hiểu sao khi nghe tiếng cổ động từ quý thầy và mọi người tôi cũng hùng hục lao về trước. À... ừm... Thật sự thì rất vui đấy chứ!

Vui chơi xong, tất cả ổn định lại để nghe ca nhạc. Nhà chùa đã mời nhiều ca sĩ nổi tiếng trên tivi về hát cho chúng tôi nghe. Họ vừa xinh đẹp vừa giỏi nữa. Tôi cũng muốn giống như các anh chị ấy, đơn giản vì tôi hát “ứ” hay. Chỉ duy nhất khi ở nhà tôi mới dám phô diễn giọng hát của mình, và cũng có mỗi Tèo là bị tra tấn thôi.

Trong lúc mãi xem đội các bạn nhảy bài hát sôi động, bỗng tôi thấy áo mình động động, quay lại thì hóa ra Lam gọi – một bạn tôi quen lúc ăn trưa ấy mà.

– Cậu thấy thầy đứng ở sau cái màn hình kia không?

– Đâu cơ? Mà sao thế? – Tôi ngó nghiêng theo cánh tay Lam chỉ.

– Hồi trưa tớ không thấy cậu, xung quanh toàn người lạ nên tớ có ngủ được đâu, thế là thầy đã bế tớ đấy.

– Thích thế! Tớ và một bạn được quý thầy khác cho xem Minion, cười đau bụng luôn – Tôi cũng tranh thủ khoe vụ “đi chơi” hồi trưa.

Lam tâm sự:

– Lúc trước tớ sợ thầy lắm. Ông dặn tớ là phải nghe lời, không thì thầy chẳng thương đâu. Thế mà thầy hiền cực, lại còn quan tâm mình nữa.

– Tớ cũng thấy như cậu đấy. Chắc thầy không có con như bố bọn mình nên mới quý trẻ em vậy nhỉ?

Tèo ngồi hàng bên cạnh hóng sang:

– Đúng rồi chị, lúc em chạy theo thầy ấy, thầy xoa đầu em rồi bảo là “con trai ngoan quá”. Em nhận thêm bố thì bố mình ở nhà có ghen không chị?

Tôi khẳng định:

– Bố bớt mệt thì càng vui chứ sao! Có khi bố bê “tặng” em cho thầy luôn đấy.

– Không đâu, ở Đà Lạt mát hơn ở đây, có gì thì đến hè em lại đến thăm thầy. – Tèo hơi nhăn mặt.

Lam khúc khích cười nhìn hai chị em tôi nói chuyện.

Khi ra ngoài đi vệ sinh, tôi bắt gặp một hình ảnh khá ấn tượng. Ngay dưới chân cầu thang không biết vì sao mà có một cuốn sách màu đỏ nằm dưới đất. Còn hai bậc thang nữa thì tôi có thể cầm nó lên, ấy vậy mà một bà lớn tuổi như bà nội tôi vừa xếp đôi dép ở ngay cạnh xong liền lấy hai tay lau vội vào vạt áo rồi nhẹ nhàng nâng cuốn sách lên. Điều đáng nói là bà lại đưa nó lên trước trán, mắt nhắm lại. Tôi không hiểu lắm hành động đó, sự tôn kính trước một cuốn sách của bà y như sự tôn kính tôi được học khi đứng trước đức Phật.

Sau đó, bà đưa cuốn sách lại cho văn phòng ở phía đối diện rồi quay ra xếp dép tiếp. Tôi ngần ngại một lúc nhưng không tự giải thích nổi nên thử mạnh dạn xuống hỏi bà.

– Bà ơi, cho con hỏi một câu với!

– Lấy dép hờ con? – Bà ngẩng lên với vẻ thắc mắc.

– Dạ không ạ. Vừa nãy bà cầm cuốn sách gì thế?

– À, đó là kinh *Vu Lan Báo Hiếu* con ạ.

– Cho con hỏi thêm một câu nữa bà nhé?

Bà cười để lộ hàm răng đã móm mém:

– Con cứ hỏi bao nhiêu tùy thích, nếu rõ bà sẽ trả lời.

– Vâng! – Tôi có cảm giác như mình vừa nhận được một đặc ân nào đó rất lớn.

– Tại sao bà lại cung kính cuốn kinh ấy thế, đó cũng như cuốn sách bình thường thôi mà?

– Không đâu con, kinh không giống sách bình thường bởi trong đó là lời Phật dạy, là những điều vô cùng quý báu. Khi cầm một cuốn kinh cũng như thấy đức Phật, đọc vào cũng như nghe Phật thuyết giảng vậy. Cho nên mình cần trân quý kinh điển, làm như thế cũng là con đang tạo phước đấy.

Tôi như được khai sáng trong thoáng chốc. Liên kết lại, mình tôn kính đức Phật, vậy lời Ngài thuyết ra mình tôn kính cũng là lẽ dĩ nhiên. Một bà lão tuổi đã cao mà còn trân trọng kinh sách như vậy cứ gì ở tuổi nhỏ như tôi lại không làm theo? Kể từ giờ phút này, tôi sẽ học tập hành động và cả đức tin tuyệt vời của bà nơi Tam bảo. Tôi thấy bà lão làm công việc xếp dép bình thường mà tâm của bà thật phi thường, ít nhất là đối với tôi.

...

Buổi ca nhạc kết thúc, cả giảng đường nhận được bim bim và rất nhiều quà bánh, còn có cả truyện tranh "Bài học thiếu nhi" nữa. Tôi thấy vui cực kì, cứ muốn ở chùa lâu thêm nữa nhưng thầy thông báo đã đến giờ chúng tôi được về với bố mẹ. Cái kiểu nửa muốn về nửa muốn ở này thật khó lý giải mà. Không biết Tèo có cảm nhận như thế không vì nó đang nói chuyện với bạn mới rất sôi nổi.

Chúng tôi lại xếp hàng đi xuống dưới, vậy là tạm biệt giảng đường mới quen đầy thân thương...

Ở dưới, bên cạnh hai lối đi xếp bằng miếng xốp, người nhà của các bạn đã đứng chờ sẵn rồi, tôi cũng ngó tìm mẹ mãi mà chưa thấy. Thấy các bác ai cũng vui cười nhìn chúng tôi, Tèo kéo áo tôi nói:

– Chị Hĩn ơi, em đẹp trai vậy mà sao mẹ chưa nhìn ra nhỉ?

Tôi nghĩ mẹ nên đưa nó đến chùa tham dự nhiều khóa tu nữa để chữa bệnh tự tin thái quá này.

Lần lượt các bạn về với người thân của mình, hai chị em tôi cũng đã tìm thấy mẹ. Mẹ nở một nụ cười thật tươi như lúc sáng khi đưa chúng tôi vào, giờ thì tôi rất sẵn sàng đáp lại mẹ một nụ cười tương tự. Tôi nghe mẹ kể rằng sáng giờ mẹ xuống dưới bếp làm công quả, vậy chắc là những miếng dưa hấu lúc trưa chúng tôi ăn đều do mẹ bỏ. Nghĩ vậy thôi tự dưng tôi lại thấy tự hào bởi trong bữa ăn lớn như vậy cũng có công sức của mẹ góp vào.

Khi mẹ hỏi Tèo xem ngày hôm nay như thế nào thì tôi thấy có một bạn đang ngồi ở ghế đá, tay cứ mân mê cuốn sách vừa được tặng. Đột nhiên như có một siêu năng lực đẩy tôi đến cạnh bạn ấy để hỏi thăm thử.

– Cho cậu này! – Vừa nói tôi vừa chìa cây kẹo mút ra.

Trái với những gì tôi nghĩ, bạn ấy từ chối thẳng thừng.

– Cảm ơn cậu nhưng mẹ tớ dặn không nhận đồ từ người lạ.

– Tớ như cậu mà, sao bắt cóc cậu được, với lại lúc này tớ ngồi ở trên kia nghe thầy dạy nhiều thứ lắm. Tớ không định làm người xấu đâu. Cầm lấy đi, tớ còn chưa bóc. – Tôi kiên nhẫn.

Nói đến thế bạn nhỏ ấy mới nhận, sau chuyện đó tôi tự thấy mình có năng lực làm luật sư để thuyết phục người khác giống mấy cô chú đứng ở tòa án mà tôi từng xem trên ti vi.

Tôi ngồi xuống bên cạnh bạn ấy, hỏi:

– Sao cậu không tìm bố mẹ? Cậu không về à?

– Tớ đang đợi mẹ. Mẹ dặn tớ là lúc về đợi mẹ một tí thì mẹ đến, nhưng này giờ nhiều “tí” rồi vẫn chưa thấy mẹ đâu cả. – Nói rồi bạn ấy lại mân mê cuốn sách, tim tôi như “mẽ” một tẹo vì dáng điệu đó.

– Đưa kẹo đây tớ bóc cho. – Bạn ấy đưa thật, mong là đừng nghĩ rằng tôi đòi lại.

Tôi trả lại cây kẹo đã bóc thoang thoang hương dâu cho bạn:

– Cậu ăn hết cây kẹo này là thấy mẹ đến đấy.

– Thật không?

– Ừ, nhiều lần đợi bố đến đón tớ cũng ăn hết kẹo, có lần chưa xong bố đã đến rồi cơ.

Bạn ấy ăn kẹo liền với nụ cười tươi, mắt híp lại còn một đường thẳng.

Lúc đó thì mẹ đột nhiên gọi tôi.

– Mẹ tớ gọi rồi, tớ phải về đây.

Bạn ấy hỏi:

– Cậu tên gì thế? Nhà cậu ở đâu?

– Tớ tên Nhung, mọi người gọi tớ là Hĩn. Nhà tớ ở Đà Lạt cơ, khi nào cậu đến chơi đi, tớ mời cậu dâu tây.

– Xa thế, đợi khi lớn tớ đến nhé! Còn tên tớ là Ngọc.

– Bai cậu, nhanh ăn hết kẹo còn gặp mẹ nha!

– Bai bai!

Tôi thấy vui lạ lùng vì dễ dàng có thêm một người bạn hiền như thế.

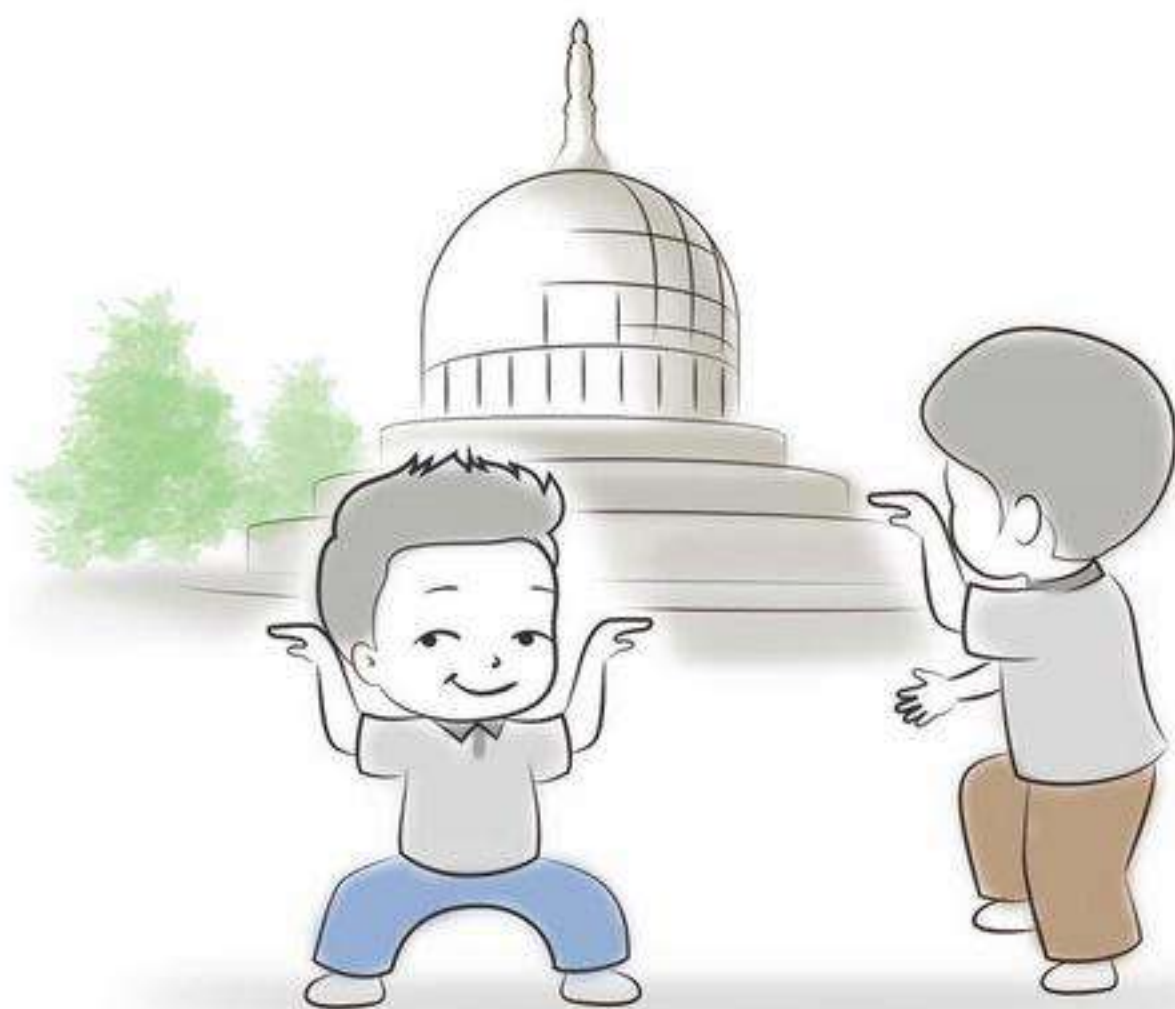
Theo mẹ ra lễ tháp Tổ trước khi về, tôi vừa ăn bánh vừa nghe câu chuyện rộn ràng của mẹ với một bác sau câu chào “lại gặp chị rồi”. Mẹ giới thiệu rằng hai người quen nhau khi làm công quả cho chùa lúc sáng, bác ấy cũng đưa cháu vào đây tham dự khóa tu hôm nay. Bác ấy tâm sự:

– Nhà chị ở quận 1, cô chú hàng xóm kể là ở chùa có khóa tu cho mấy bé nên chị đưa cháu vô. Nó tham dự từ lần hai rồi mê từ bữa đến giờ luôn á! Mấy tuần cứ đến chủ nhật, nó bảo “bà đưa con vô chùa đi” chứ hổng có chịu đi chơi với ba nó.

Mẹ tôi cũng kể về hành trình hôm nay:

– Dạ vâng, nhà em đều phát nguyện Quy y Tam bảo, cũng hay đưa hai cháu đến chùa, nhưng không ở đâu có khóa tu cho các bé nhỏ như ở đây. Lôi được hai đứa đi cũng hơi mệt nhưng thấy các cháu được học như vậy em mừng quá chị ạ!

– Đúng đấy, chúng nó học văn hóa ở trường nhiều rồi, hè này cho đi học đạo đức là đúng lắm. Mấy đứa vui vẻ vậy chứ có áp lực gì đâu. Chị cứ ủng hộ khóa tu dài dài.

Trong khi hai người lớn trò chuyện, bạn nhỏ là cháu của bác ấy cứ len lén nhìn Tèo đang lúi húi buộc lại dây giày. Tòi vẫy em ấy lại, chìa gói bánh ra bảo em ăn cùng, hỏi ra mới biết bé bằng tuổi Tèo. Đấy, nhìn em ấy hiền vậy cơ mà chứ có bát nháo như ông tướng kia đâu. Tèo ngẩng lên bắt chuyện với cậu nhóc bằng tên mấy chiến binh siêu nhân hay rô bốt gì đó, thế là hai đứa đứng múa máy theo lời thoại trong phim. Hây... tôi sẽ phải rút lại lời khen lúc nãy thôi.

– Hôm nay chị gì ấy dạy vui nhỉ? – Việt (tên cậu bé) giữ vẻ háo hức hỏi Tèo.

– Ủ, tớ định xin mẹ cho đi học võ đây, để bảo vệ tất cả mọi người khỏi những kẻ xấu. – Tòi thấy ánh mắt Tèo như sáng lên khi nói câu này.

– Ở khóa tu lần bốn, có một chú dạy bọn tớ mấy bài võ để tự vệ khi bị kẻ xấu là người lớn lôi kéo. Có mấy động tác vừa giúp mình thoát nạn vừa làm người kia bị đau nữa cơ, dù cho mình bé hơn họ thì vẫn làm được. Cậu đến nhiều vào, thế nào cũng có lúc được học mấy bài võ cao siêu cho xem. Tòi dành để mặc cho hai cu cậu nuôi ước mơ làm siêu anh hùng.

...

Bỗng xung quanh tòi đông lạ thường, có thêm mấy bác nữa dẫn con cháu vào góp vui. Thì ra không phải bạn nào tham dự khóa tu như chúng tòi cũng đều “ngoan lên” ngay. Có cô kể rằng:

– Hai đứa nhà em đấy, thằng anh lớn thì em cho đi Khóa tu Mùa hè, về nhà nó bớt chơi game lại, nói cũng không cãi nhiều như trước nữa, còn tự giặt đồ. Đi có một tuần vậy mà tốt hơn mình dạy bao nhiêu năm đó chị. Thế mà đứa bé vào đây có nửa ngày mà cứ khóc nằng nặc đòi về, thầy gọi em lên đón cháu. Em áy náy lắm! Về nhà nó vẫn cứ nghịch điện thoại với làm nũng. Em bận bịu, không biết dạy cháu nó sao nữa.

Một bác nam hơi lớn tuổi lắc đầu:

– Cái duyên cái nghiệp cả đó em, mình làm cha mẹ cứ cố hết sức thôi!

Mấy bạn xung quanh tôi cũng đua nhau kể về các bài giảng và hoạt động của những khóa tu lần trước khi nghe bố mẹ kể về mình. Bởi quý thầy hay giảng về công lao của bố mẹ, ông bà; tấm lòng của người lớn thì trẻ con như chúng tôi không hiểu được nhưng về những hành động trước mắt phân tích ra sẽ thấy. Vì vậy, khi tham dự khóa tu về các bạn đều thấy yêu gia đình hơn, tự động ngoan hơn để làm mọi người vui mừng. Dù tôi chỉ mới đến lần đầu nhưng ấn tượng để lại rất tốt. Nhờ bài chia sẻ lúc sáng, tôi ý thức được rằng người con lớn như mình càng phải ngoan để giúp đỡ bố mẹ và làm gương để Tèo noi theo. Còn các hoạt động buổi chiều và mọi sinh hoạt khác đều bổ ích và vui ơ là vui, tôi còn muốn ở lại cơ mà. Chẹp... tiếc rằng thời gian có hạn nên tôi tạm chia tay từ đây.

Nhưng có lẽ các bạn mà mọi người nói là hư kia thì chắc là "chưa ngoan" thôi, cũng giống như tôi của ngày hôm qua, mình hư mà không biết là mình đang hư; vì vậy tôi tin là thế nào các bạn ấy cũng sẽ ngoan hơn!

...

Có thể vì ở đây đang tụ họp đông quá nên tôi thấy có một thầy lại gần, chắc là để "dẹp loạn". Tôi lo lắng kéo vạt áo của mẹ chỉ ra phía thầy đang đi tới. Đến nơi, thay vì thầy bảo "con sẽ phải lên trên sân khấu đứng chấp tay chịu phạt" thì thầy lại đưa một cái máy quay lên và bảo sẽ phỏng vấn vài bác. Tôi thở phào.

Tôi đứng đó cùng mẹ và Tèo nghe người lớn chia sẻ. Dù rằng có vẻ hơi hóng hớt nhưng tôi đều nghe những điều cần thiết đấy chứ. Sau mỗi câu chuyện tôi nhận ra hình như tôi rất là "lớn" vì tự biết rằng điều mình cần học còn rất nhiều.

Cảm ơn mẹ vì đã cho con biết đến một môi trường tuyệt vời để có một ngày vui như thế này! Cảm ơn quý thầy vì đã giúp con nhận ra những điều đáng quý! Giờ

đây, con muốn cảm ơn nhiều người và nhiều điều nữa, vì để có con như bây giờ thì mọi người rất vất vả, đặc biệt là bố mẹ!

Cho dù tôi có đứng phóng loa lên để nói “cảm ơn” hay “xin lỗi” thì cũng chỉ là lời nói suông thôi, nên tôi đã quyết định thể hiện sự thay đổi của mình bằng hành động cụ thể. Trong đầu tôi đã vẽ ra hàng tá kế hoạch với những việc làm đủ sức để khiến bố mẹ ngạc nhiên và làm gương sáng cho Tèo. Bản thân tôi không muốn chuyến đi này vô nghĩa theo cách nào đó, đại loại như việc tôi khóc chỉ là nhất thời cảm động còn sau đó lại nguyên trạng giống lúc trước. Tôi nghĩ hành động dù nhỏ nhưng sẽ minh chứng được việc tôi thật sự muốn thay đổi và đã lớn hơn rất nhiều, bố mẹ vì thế sẽ ít lo lắng cho tôi hơn. Tôi mong điều đó xảy ra...

...

Đến bây giờ, có lẽ tôi đã tìm thấy cho mình vùng đất kì diệu – là mơ ước của tôi từ khi còn bé tí mà có thể mỗi lần bước chân đến vẫn luôn cho tôi trải nghiệm vô vàn những bất ngờ. Bạn có suy nghĩ giống tôi không? Đó chính là mái chùa Hoằng Pháp. Từ giờ, nơi đây sẽ là một đoạn hồi ức, kỷ niệm trong tôi, dù chỉ có một ngày

nhưng lại bổ ích vô cùng, và tôi tin rằng đây chính là một hạt mầm tươi tốt trong vườn nhân duyên của cả tôi và Tèo trên con đường theo dấu chân đức Phật.

Cho dù bây giờ là "ngày nầy ngày nay" thì có lẽ câu thần chú "vững ơ mở ra" vẫn có thể áp dụng được khi đến trước bất kì ngôi chùa nào. Về phần "kho báu" thì không cần bận tâm, tôi đảm bảo rằng nó luôn luôn đủ để chia cho tất cả mọi người. Tuy nhiên, còn phụ thuộc vào việc bạn phát hiện ra nó hay không và cách đón nhận của mỗi người nữa. Riêng tôi đã tìm thấy không ít "kho báu" trong hôm nay rồi đó!

Nhưng mà nghĩ kĩ thì kể cả không đọc thần chú cổng chùa vẫn luôn mở rộng mà nhỉ?

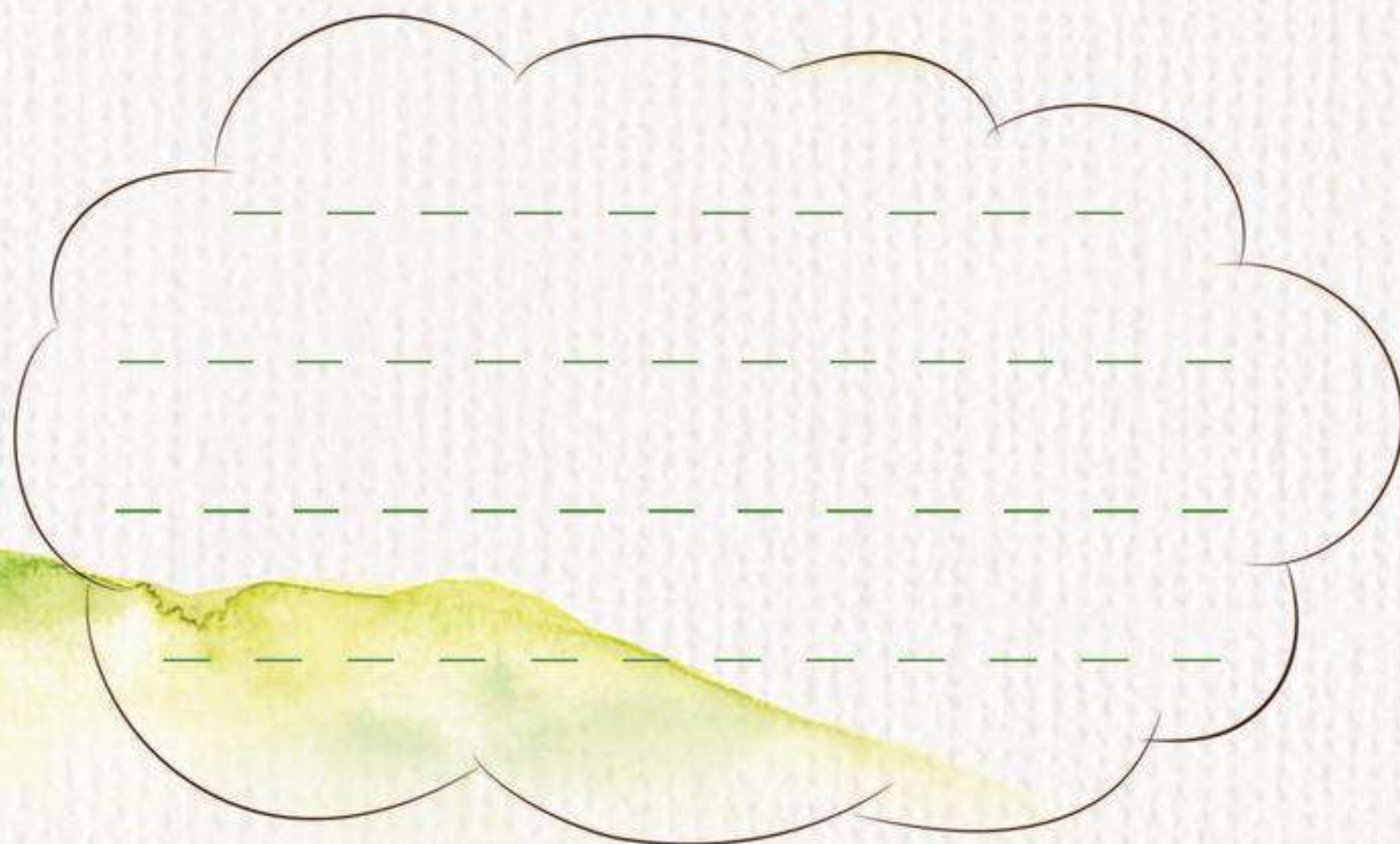
Vậy là một ngày hè của tôi kết thúc ý nghĩa như thế đấy! Mùa hè tuy ngắn mà dài. Chính vì vậy, để nó diễn ra tràn đầy ý nghĩa vẫn sẽ tốt hơn là nằm ở nhà ngủ rồi chơi điện thoại. Tôi mong sẽ có một kì nghỉ dài ngày hơn trong chùa để tôi được nhận thức những điều quý giá mà ít ai nhắc cho nhớ, được học những điều mà không một cuốn sách giáo khoa nào nói đến và được thấy những điều nhẹ nhàng, giản dị lại rất đổi mới mẻ. Tôi phát hiện mình đang yêu rất nhiều người, rất nhiều điều và hy vọng rằng những gì tuyệt vời cũng sẽ tìm đến với tất cả mọi người!

Chào tạm biệt mái chùa Hoàng Pháp, tôi và Tèo cùng kéo áo mẹ mà đồng thanh:

– Mẹ ơi, thơm một cái!

Nhật ký

A large, stylized cloud shape with a brown outline, containing four horizontal dashed lines for writing.

MỜI QUÝ VỊ - ẨM TỔNG KINH SÁCH

Thuyết pháp, giảng kinh, viết sách, ấn tống kinh điển, nhằm mang giáo lý nhà Phật đến với mọi người, giúp người tu tập hướng đến hạnh phúc chân thật của sự giác ngộ và giải thoát, đó gọi là pháp thí. Nếu không đủ điều kiện làm những việc ấy, chúng ta đem kinh sách hoặc băng đĩa Phật pháp chia sẻ cho nhiều người cùng nghe, cùng đọc, để cùng được hưởng lợi lạc từ giáo pháp Như Lai, đây cũng là pháp thí.

Đức Phật đã dạy: “Trong các sự bố thí, pháp thí có công đức lớn nhất, không công đức nào có thể sánh bằng”. Đạo pháp muốn phát triển thì nền móng phải được xây đắp vững chắc. Chính vì vậy mỗi người chúng ta nên tùy sức mà đóng góp vào một ít vôi, một ít nước, một tảng đá hay một chút công... Ai có tài thì góp tài, ai có sức thì góp sức, được vậy thì ánh sáng đạo pháp mới có thể tỏa rạng và kiên cố đời đời. Với hoài bão “Tất Cả Vì Phật Pháp”, chúng ta không nên đặt nặng quan niệm về công đức. Danh hay lợi đâu phải điều chúng ta mong nhận được; mà làm rạng rỡ chính đạo, góp phần mang ánh sáng từ bi của Phật pháp soi chiếu đến mọi chúng sinh, giúp người vượt qua bể khổ bờ mê mới là mục đích tối thượng.

Hãy nên nghĩ nhớ đến những người đang đau khổ, hoặc đang lạc lối, bế tắc trong cuộc sống – những người thật sự rất cần sự cảm thông, giúp đỡ của cộng đồng để có thể quay về với chân lý, với niềm vui và lẽ sống hướng thiện. Làm được như thế chính là lợi ích cho cả ta và người vậy.

Tặng cho thân nhân một số tiền nhỏ, lòng mình chưa thật vui, nhưng mình không đủ sức tặng nhiều hơn nữa. Nhưng nếu đem tặng các loại sách khuyến tu, hướng dẫn người tu tập thì dù chỉ có một quyển sách đáng giá vài ngàn cũng vẫn quý hơn tiền trăm bạc triệu, vì cuốn sách đó sẽ giúp người xây dựng một đời sống thanh cao. Khi đó niềm phúc lạc vô bờ chắc chắn sẽ đến với mọi người.

Hy vọng mấy lời tâm huyết này sẽ đến được với nhiều vị Cấp Cô Độc, để ngày càng có nhiều tấm lòng phát tâm chia sẻ và ấn tống kinh sách cho mọi người xem. Tha thiết mong mọi như thế!

Quý vị nào muốn phát tâm ấn tống kinh sách, xin liên hệ:

1. Văn Phòng Chùa Hoàng Pháp – Việt Nam

- Địa chỉ: xã Tân Hiệp, huyện Hóc Môn, TP. Hồ Chí Minh.

- Điện thoại: 028. 3713 0002 (Văn phòng) - 028. 3713 4307 (Phòng phát hành)

2. Chuyển khoản

Quý vị hoan hỷ ghi rõ: “Họ và tên, mã số chương trình ấn tống kinh sách, số điện thoại và địa chỉ người đóng góp” trong nội dung chuyển khoản để chùa Hoàng Pháp – Việt Nam sử dụng đúng mục đích).

Ví dụ: Nguyễn Văn A – HP003 (Ấn tống) – (028) 3713 3827 (Hóc Môn – TP HCM).

- Tài khoản: Nguyễn Sỹ Cường (Thế danh của thầy Thích Chân Tính) - Số tài khoản: 0071000651615

- Ngân Hàng TMCP Ngoại Thương Việt Nam Vietcombank, chi nhánh TP. Hồ Chí Minh.

Kính chúc Quý vị có đầy đủ sức khỏe, hạnh phúc và an lành trong chính pháp.